

Første næstformand (Grete Hækkerup): Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af merværdiafgiftsloven. (Kontrolbestemmelser m. v.).

(Første behandling af lovforslaget (nr. 68) findes i tidenden sp. 870, udvalgets betænkning i tillæg B sp. 721).

Der var stillet 6 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Hjortnæs: Jeg vil gerne indlede med at konstaterer enigheden omkring finansministerens forslag til ændring af visse kontrolbestemmelser i momsloven.

Bestemmelserne er væsentlige, fordi de skaber et bedre grundlag for et udvidet samarbejde mellem skattevæsenet og toldvæsenet, og fordi toldvæsenets muligheder for at opdage afgiftsunddragelser styrkes.

Under gennemgangen af ministerens lovforslag har udvalget også beskæftiget sig med andre spørgsmål end dem, forslaget direkte har taget sigte på, og det er der for så vidt ikke noget mærkeligt i. Momsloven er jo en omfattende lov, og den er, jeg havde nær sagt naturligvis, ikke et fuldkomment værk. Der er huller i den som i andre af vore skattelove, og når vi støder på dem, må vi selvfølgelig søge at udbedre skaderne. Vore bestræbelser må i så henseende ikke alene gå ud på at fjerne mulighederne for egentligt skattesnyderi, vi må også søge at komme de såkaldte legale skatteunddragelser til livs.

Et af de spørgsmål, som ofte er blevet gjort til genstand for diskussion ude i be-

folkningen, er omfanget af de byttehandler, som foregår uden fakturering og afgiftsberigtigelse. Udvalget har haft lejlighed til at drøfte spørgsmålet i forbindelse med ministerens forslag om at ophæve momslovens § 26, således at landboere og fiskere på samme måde som andre erhvervsudøvere får pligt til at fakturere og kræve afgift af hele omsætningen. Det har ikke været muligt for finansministeren at oplyse udvalget om, i hvilket omfang der foregår ikke-afgiftsberigtigede byttehandler landbrugsvirksomheder imellem, men det er interessant, at ministeren i sit svar til udvalget peger på, at byttehandler navnlig forekommer fra virksomheder med en specialiseret produktion.

Hvis dette svar har gyldighed for erhvervslivet som helhed, hvilket der er grund til at antage, bør folkettinget nok beskæftige sig lidt mere indgående med problemet og om muligt søge afklaret, hvor store afgiftsbeløb der undrages det offentliges kasse ad denne vej. Man kan formentlig ikke ad lovgivningens vej indskrænke omfanget af ikke-afgiftsberigtigede byttehandler, men hvis det er et problem, hvad jeg formoder det er, må vi i hvert fald opfordre til at skærpe kontrollen på dette område. Det er helt uacceptabelt, at visse befolkningsgrupper forholdsvis risikofrit kan indhøste en økonomisk fordel på andres bekostning.

Det spørgsmål, som har taget mest tid i udvalget, har drejet sig om de eksisterende muligheder for at oppebære fuld momsgodtgørelse for driftsudgifter på biler, der anvendes såvel til privatkørsel som til erhvervs-kørsel. Der findes mange eksempler på, at momsen på benzin, olie, vedligeholdelse og reparation fradrages i momsregnskabet, selv om den pågældende personbil eller varevogn næsten udelukkende anvendes til privat kørsel. Det er mit indtryk, at der i udvalget er bred enighed om, at denne praksis er uheldig, og at den gældende regel om fuld momsgodtgørelse for driftsudgifter på person- og varevogne, som også anvendes privat, utvivlsomt har været for gunstig. Det kunne overvejes at ændre reglen således, at der i stedet gives et forholdsmæssigt fradrag. Det ville være mere retfærdigt, men det ville samtidig stille os i en situation, som vi ikke er ganske ukendt med, nemlig at prisen for større retfærdighed må betales med betydelige administrative omkostninger. I øvrigt

[Hjortnæs.]

viser det sig ofte, at det i praksis alligevel ikke er muligt at opnå fuldstændig retfærdighed, og en kompliceret regel uden retfærdighed er værre end en enkel og let administrerbar regel, selv om den er mindre retfærdig.

Finansministeren har erkendt problemets tilstedeværelse og har anbefalet at afskaffe fradragsretten for driftsomkostninger, for så vidt angår personvogne, der anvendes såvel privat som i erhvervsvirksomhed. Derimod har finansministeren ikke ønsket at tage varevognene med. Jeg forstår godt finansministerens betænkeligheder og er også enig i det synspunkt, at vi så vidt muligt skal undgå at påføre de virksomheder, som rent faktisk benytter motorkøretøjer til erhvervsbrug, en yderligere omkostning. Men det kan desværre ikke udelukkes, at reglen vil kunne få uheldige virkninger; hvis den i praksis vil betyde, at flere erhvervsdrivende vil erhverve varevogne og udnytte godtgørelsesreglen, kan der ikke herske tvivl om, at vi må afskaffe fradragsretten også for denne kategori.

Fremtiden vil vise, om det bliver nødvendigt. Ved at friholde varevognene har ministeren imødekommet det væsentligste i den kritik, der har været fremført, og derfor er det uhyre svært at forstå, hvorfor partierne til højre her i salen ikke kan tilslutte sig ministerens ændringsforslag på dette punkt. Ingen kan være i tvivl om, at den regel, der afskaffes, har været alt, alt for gunstig, og at personvogne som alt overvejende hovedregel kun benyttes i yderst begrænset omfang til erhvervsbrug. Selv om det forholder sig sådan, at der findes virksomheder, som benytter et personmotorkøretøj som led i erhvervsvirksomheden, er styrken af den urimelighed, som afskaffes, langt større end den, der i givet fald indføres. Almindelige aritmetiske betragtninger burde derfor få i hvert fald det radikale venstre, som jo normalt ikke ønsker at være garant for erhvervslivets særinteresser, til at stemme for ændringsforslaget.

Der er i øvrigt et aspekt i denne sag, som ikke er helt uden interesse. Ved at fradragsretten afskaffes som foreslået, tilflyder der statskassen et merprovenu, der skønsmæssigt er ansat til 50 mill. kr. årlig. I realiteten er der tale om, at staten sparer 50 mill. kr., fordi den omhandlede fradragsret har virket som et tilskud til erhvervsvirksomheder for driftsomkostninger, som de faktisk ikke har afholdt.

Således vurderet har ændringsforslaget to positive virkninger, og jeg kan på den socialdemokratiske folketingsgruppes vegne anbefale at stemme for lovforslaget med de af finansministeren foreslåede ændringer. Jeg skal i øvrigt føje til, at der siden vi afsluttede udvalgsbehandlingen er kommet 2 henvendelser, som nødvendiggør, at der kommer udvalgsbehandling af dette lovforslag mellem anden og tredje behandling.

Stetter: Vor ordfører i denne og næste sag på dagsordenen, hr. Hans Kjær, er sygemeldt. På den konservative folketingsgruppes vegne skal jeg derfor markere vor stilling med nogle enkelte bemærkninger.

Vi kan anbefale at stemme for ændringsforslagene nr. 1, nr. 4 og nr. 5; det er tekniske ændringer.

Derimod anbefaler vi at stemme imod ændringsforslagene under nr. 2 og nr. 3. Hr. Hjortnæs fremførte en hel del bemærkninger i forbindelse med indholdet af disse to ændringsforslag, men selv nok så mange ord kan ikke skjule, at dette indhold ikke har noget at gøre med lovforslagets hovedsigte.

Selve lovforslaget, som vi behandler, om en ændring af merværdiafgiftsloven, er fremsat med det bestemte sigte at bekæmpe skatte- og afgiftsunddragelser. Det er ikke rimeligt, at finansministeren under udvalgsbehandlingen stiller et ændringsforslag med et helt andet sigte, nemlig at afskaffe fradragsretten for momsafgifter vedrørende anskaffelse og drift af personbiler, eller med andre ord: momsregistrerede virksomheder skal ifølge ændringsforslaget fra og med 1. juli i år ikke længere kunne fratække moms-

[Stetter.]

udgifter ved anskaffelse og drift af personbiler, selv om disse personbiler bruges udelukkende i driften. Der er tale om en fundamental ændring, som ikke har noget som helst med sigtet i det oprindelige lovforslag at gøre. Denne realitetsændring får dermed ikke 3 behandlinger her i tinget, ændringen får kun 2, og forslaget er derfor i direkte strid med grundloven, som i § 41, stk. 2, foreskriver, at der skal være 3 behandlinger af et realitetsforslag.

Nu har vi jo lige set, at regeringen har taget ét forslag tilbage, og jeg ved næsten ikke, om jeg kan opfordre finansministeren til at tage dette forslag tilbage. Det er i strid med grundloven, og dette tings medlemmer har skrevet under på, at de vil holde grundloven, så formalia er helt i orden. Man kan ikke snakke udenom. Sigtet med dette lovforslag var at bekæmpe skatte- og afgiftsundersøgelser. Nu kommer man med et ændringsforslag, der ophæver en rettilighed, som en lang række virksomheder har haft. Det er ikke i overensstemmelse med grundloven at komme med en sådan realitetsændring under udvalgsbehandlingen. De implicerede parter, de private arbejdspladser og deres organisationer, har jo ikke haft skygge af mulighed for at fremføre deres betænkeligheder eller deres kritik, ikke en mulighed. Jeg ved ikke, om det har været nævnt i dagbladene, jeg har i hvert fald ikke set det.

Hvis man nu sender dette forslag direkte til tredje behandling, får de altså heller ikke nogen chance for at komme med deres indvendinger.

Primært må jeg opfordre ministeren til at trække det tilbage, men hvis folketingsflertallet vil begå dette grundlovsbrud, kan jeg ikke forhindre det i at gøre det. Så må jeg imidlertid i hvert fald opfordre formanden til at sende lovforslaget tilbage til fornyet udvalgsbehandling, således at borgerne dog kan få lejlighed til at gøre sig bekendt med, hvad man tillader sig at gennemføre i dette ting bogstavelig talt fra den ene dag til den anden, uden at nogen har mulighed for at gøre sig bekendt med indholdet.

Jeg kunne godt lade være med at sige mere, men det er jo forholdsvis store beløb, det drejer sig om. Ministeren har oplyst, at merindtægten er 50 mill. kr. årlig. Omvendt vil det blive en merudgift for virksomhe-

derne på ca. 400 kr. pr. bil i snit ligeledes årlig.

Vi oplever jo i denne tid en kraftig prisstigningsbølge, og vi har fået bekræftet, at prisstigninger er befolkningens største plage. Det kan ikke nytte noget at skjule sammenhængen imellem omkostningsstigninger og prisstigninger, og dette er en mærkbar omkostningsstigning for virksomhederne, som ikke har andre muligheder end at kaste den over på priserne. Også på denne baggrund vil jeg advare mod dette ændringsforslag og anmode om, at man stemmer imod det, hvis det kommer til afstemning.

Kofoed: Jeg skal på venstres vegne sige, at vi kan gå med til de af finansministeren stillede ændringsforslag nr. 1, 4, 5 og 6, mens vi ikke kan gå ind for ændringsforslagene nr. 2 og 3, som omhandler momsfradrag for varebiler og personbiler.

Vi kan, som jeg sagde gå ind for ændringsforslag nr. 1, 4 og 5, fordi vi kan se at de på det kontrolmæssige område betyder forbedringer i forhold til den gældende lov. Vi synes f.eks., det er fornuftigt at de virksomheder, der kun kører et kort stykke tid, f.eks. i anledning af en koncert el. lign., får en kortere afgiftsperiode, for det kan ikke være rimeligt, at de kører på den almindelige momsrefusionsperiode på tre måneder.

Det, vi er uenige med regeringen om, er det ændringsforslag, som blev stillet under udvalgsbehandlingen af finansministeren, og som også hr. Stetter har redegjort for. Vi kan ligesom det konservative folkeparti ikke rigtig se, at det i og for sig har noget med kontrolloven at gøre, Vi ved godt, hvorfor det fremkom. Det fremkom selvfølgelig først og fremmest på grund af det, jeg vil kalde den lille misundelsespolitik. Det fremkom, fordi man har fundet ud af, at der er folk, som har en blandet virksomhed, som er registreret, der kører f.eks. til lønarbejde, og så kan de altså trække momsen fra for bil, for benzin og reparationsudgifter, mens den, der bor ved siden af i et parcelhus, ikke har den samme ret. Jeg kan godt se, at der kan være en vis ulighed i dette forhold, men jeg kan bare ikke se, at det skulle resultere i et ændringsforslag af den art, som finansministeren har stillet. For hvis der er denne ulighed, ville det være ulige lettere — og det har

[Kofod.]

jo ikke noget med momsloven at gøre — at ordne det over skattelovgivningen. Efter min mening er det kun et spørgsmål om, at lønmodtagernes kørselsfradrag åbenbart er for lille. Og det tror jeg for så vidt gerne det er. Jeg kan bare ikke forstå, hvorfor finansministeren så ikke fremsætter et forslag om en forhøjelse af lønmodtagernes kørselsfradrag. Jeg har indtryk af, at finansministeren nok er enig i, at dette var det rigtige, men regeringens besparelsesbestrebelse går jo ikke ud på, at man skal have provenutab, og hvis man gik den vej, ville man få et provenutab statsskattemæssigt og kommuneskattemæssigt. Det har man ikke råd til, og så griber man til en anden urimelighed i stedet for: man vil have afgiftsforhøjelser. Det er det, man kalder besparelser inden for denne regering. Men jeg advarer imod at gøre det på denne facon,

Jeg kan forstå på aviserne, at man i sin tid havde det indtryk, at man nu ville tage momsfradraget væk både for vare- og personbiler. Dette har finansministeren dog frafaldet, sikkert fordi han nok kunne se, at det ville virke voldsomt urimeligt, hvis de erhvervsvirksomheder, som ved en lovgivning for nogle år siden fik pålagt halv registreringsafgift på varebiler, nu oven i købet også skulle nægtes fradrag for driftsmoms. Det har man altså frafaldet. Nu holder man sig til personbilerne. Så er det spørgsmålet, om den skillelinje er rigtig. For hvad opnår man ved dette her? For det første opnår man et administrativt besvær for erhvervsvirksomhederne, der nu igen skal til at skelne. Man skal, hvis man har flere vogne i en erhvervsvirksomhed, nogle på gule plader og nogle på sorte plader, hver eneste gang de har været til reparation, passe på, at notaerne kommer ind på den rigtige konto. Det er muligt, at det er en lettelse for momskontoret, men det er sandelig ikke nogen lettelse for erhvervsvirksomhederne. Deres omkostninger stiger på den måde.

Dernæst påfører man dem, der er afhængige af deres bil, større omkostninger. Jeg tænker på repræsentanter, der nu ikke har lov til at trække denne moms fra, selv om de er registrerede. Det vil sige, at det skal gå på varens pris på en eller anden facon.

Dernæst er jeg meget betænkelig ved ændringsforslaget, fordi det vil skabe en forvridding i bilsalget i retning af køb af varevogne. Vi havde for nogle år siden en regel, der skabte en sådan forvridding, idet man kun købte biler over 2.000 kg, og det ville sige, at en vogn som folkevognen ikke kunne sælges som varevogn. Nu laver man en ny kunstig barriere fra lovgivningsmagtens side, og jeg tør næsten holde på, at varebilsalget vil stige med 30 til 40 pct. på grund af den lovændring, vi gennemfører her. Så bliver der det spørgsmål tilbage, om denne provenugevinst på 50 mill. kr. er nogen som helst realitet, når denne lov kommer til at virke.

Dernæst vil jeg stille finansministeren det spørgsmål, om det er mere valutaforbrugende at indføre varevogne end personbiler. For hvis det er rigtigt, som jeg har hørt, at det valutamæssigt er dyrere at indføre en varebil til Danmark, er det spørgsmålet, om det virkelig er nogen provenugevinst for staten, for samfundet som sådant. Men som sagt mener jeg, at det kunne ordnes på en meget enklere måde. Når man beregner privatkørsel med et blandet transportmiddel, er det jo i realiteten således, at skattemyndighederne beregner et beløb på f.eks. 20 pct., og dertil kunne man så lægge 15 pct., så havde man den samme virkning; man havde i hvert fald udlignet den forskel, man i dag hævder der er. Hvad opnår man nu? Man opnår, som jeg har sagt, et administrativt besvær for erhvervslivet, man opnår også en administrativ udgift for ministerierne, for centraladministrationen, der nu skal til at lave cirkulærer om og sende dem ud, og hvem skal så til at studere dem igen? Jeg mener, det er meget uheldigt for folketinget, at vi næsten hvert andet år laver disse regler om. Det er ganske små ændringer, men de koster uhyre meget i administration hver eneste gang, og det næste og mest alvorlige er, at jeg desværre er sikker på, at de er medvirkende til, at respekten for folketinget i hvert fald ikke bliver bedre. Vi kan ikke holde til den ene gang efter den anden at lave disse småændringer, som i realiteten intet betyder, men som skaber en masse besvær og utilfredshed hos befolkningen. Jeg synes rent ud sagt, det er noget pjat, man laver her, og jeg vil tilslutte mig hr.

[Koføed.]

Stetters opfordring til finansministeren: gør ligesom ved behandlingen af det sidste forslag, træk dette ændringsforslag tilbage.

Gunnar Jensen: Vi kan tiltræde ændringsforslagene nr. 1, 4, 5 og 6, og vi kan, som det blev nævnt allerede ved første behandling fra vor side, gå med til, at handel mellem landmænd fremtidig også skal momsbelægges. Vi påpegede også ved første behandling, at hvis der opstod fejl i en momsfaktura, burde pengene ikke gå ind i statskassen, men tilbage til enten køber eller sælger, og det ønske er nu imødekommet, hvad vi takker for.

Med hensyn til spørgsmålet om moms på benzin var det i sin tid sådan, at biler under 3 t ikke kunne blive fri for at betale moms ved anskaffelsen. Til gengæld skulle disse biler, hvad enten det var varevogne eller personvogne, have fuldt fradrag ved driften, hvis de delvis blev brugt til erhvervskørsel. Man diskuterede ikke, hvor stor en procentdel af kørslen der skulle være tale om, men det var simpelt hen sådan, at hvis en personvogn eller en varevogn brugtes i driften, kunne man fradrage samtlige udgifter til moms. Denne lov er let at praktisere. Vi erkender, at der kan være fejl i den, og det er også med rette påpeget, men dette er en summarisk regel, som nu foreslås afløst af andre summariske regler.

Hvis man gennemfører finansministerens forslag nu, vil det, som flere har nævnt, give 50 mill. kr. mere i statskassen. Oprindeligt var der også forslag om, at varevogne skulle være med, og så ville det have givet 80 mill. kr., men da nu varevognene er undtaget, er det 50 mill. kr., det drejer sig om.

Hvad vil resultatet heraf blive? Det vil blive, som det også er påpeget tidligere, at flere vil købe varevogne, og de er i forvejen begunstiget. I registrerede virksomheder sker der en forringelse ved købet af vogn. De virksomheder, som har driftsudgifter på personvogne, kan ikke fradrage disse, før de har skiftet ud til varevogne, og så vil jeg erindre om, at der stadig væk intet fradrag er ved anskaffelsen.

Det forslag, som vi behandler her, og som har den største interesse, var ikke med i det oprindelige lovforslag, hvorfor erhvervslivets parter ikke har haft lejlighed til at rea-

gere heroverfor, og derfor bør man gøre enten det, som man tidligere har opfordret finansministeren til, nemlig i henhold til forretningsordenens § 9, trække forslaget tilbage eller i hvert fald give det en yderligere behandling i udvalget mellem anden og tredje behandling. Det bør i hvert fald være sådan, at erhvervslivet, når det nu opdager, hvad der sker, har mulighed for at reagere.

Finansministeren har selvfølgelig en interesse i at få sine 50 mill. kr., idet de figurerer i listen over sparemuligheder i det politisk-økonomiske udvalg. En stor del af disse såkaldte besparelser består altså i, at definerede driftsudgifter i erhvervslivet ikke mere kan fradrages.

Jeg vil gerne sige tak til hr. Hjortnæs for hans frieri og hans ros til det radikale venstre. Hr. Hjortnæs sagde, at det radikale venstre plejer ikke at gå ind for erhvervslivets særinteresser, og det kan jeg da i hvert fald tage til mig og sige: det er da helt rigtigt, det gør vi netop aldrig. Men dette her er ikke et spørgsmål om erhvervslivets særinteresser, det er et spørgsmål om at finde en let administration af et vanskeligt problem. Til gengæld vil jeg sige, at vi har netop fra det radikale venstre altid haft sans for, at erhvervslivets interesser burde imødekommes, når ikke det blev særinteresser.

Vi erkender i det radikale venstre, at der er vanskeligheder, at det er en summarisk regel, vi har, og at denne summariske regel kan give nogle urimelige fordele for nogle ejere af personmotorkøretøjer. Vi har også i udvalget givet udtryk for, at vi var villige til at finde nye regler, der var lettere at administrere. De nu foreslåede summariske regler løser ikke dette problem. Man flytter blot en grænse, og nu vil det være de erhvervsdrivende, der kommer over på den anden side og vil få urimelige udgifter i stedet for. Derfor vil det radikale venstre ikke medvirke til dette forslag, men vil undlade at stemme ved afstemningen herom.

Ømann: Bortset fra de to nævnte ændringsforslag har der været enighed om dette lovforslag, og denne omstændighed er jo næsten fortiet ved al den tale, der har været om dette ændringsforslag vedrørende personbilerne.

Jeg vil dertil sige, at det er, som om skytset her rettes mod finansministeren. Det bør

[Ømann.]

det vel egentlig ikke. Det er jo fra udvalget, der kom en opfordring om at stille et ændringsforslag i denne retning, og når nu grundloven trækkes frem i anledning af, at dette ikke har været nævnt ved første behandling, vil jeg dog dertil bare sige, at så har udvalgsbehandlingen været desto mere langstrakt og gentagen. Jeg tror næsten, vi har haft dette spørgsmål oppe på hvert eneste udvalgs møde. Der har været to samråd med finansministeren, i det ene af dem deltog departementschefen for tolddepartementet. Det har været tygget igennem på kryds og tværs, men naturligvis har der været divergerende politiske opfattelser. Jeg vil gerne spørge hr. Stetter, om han som gammel udvalgsformand virkelig tør hævde, at der aldrig under et skattelovforslags gang gennem tinget er kommet en eller anden lille ting ind, som ikke har været nævnt ved sagens fremsættelse. Jeg har en fornemmelse af, at denne praksis netop har været knæsat, når det drejede sig om skattelovene, når det drejede sig om ligningsloven, og jeg tror da også, jeg meget hurtigt kunne finde eksempler frem på ret så afgørende ændringer, der også fra hr. Stetters partifællers side er foreslået i sidste øjeblik. Jeg erindrer noget om hr. Poul Møller og skattefradragsreglen for nogle år siden. Det er da også et spørgsmål, om det nu, da vi har stående udvalg, der principielt kan tage hele affæren op vedrørende skatterne, er et vældig frugtbart princip at følge, at tingene absolut skal stå nævnt i forslaget, første gang det kommer frem. Det er da muligt, at man, hvis man holder sig strengt til formaliteterne, kan hævde, at folketingets forretningsorden ikke er opfyldt i denne eller hin sag, men så synes jeg bare, at de pågældende partier i tide skulle have anført dette over for os andre. For jeg havde da indtryk af, at hvis man kunne være nået frem til en anden løsning, havde de øvrige partier ikke været så uvillige, uanset at sagen ikke formelig var nævnt ved første behandling.

De økonomiske virkninger er nævnt. De er jo store. 50 mill. kr., det er jo ikke småpenge, men hvis bare 25 af disse millioner har været udtryk for, at der tidligere er fratrukket udgifter, som ikke har været reelle driftsudgifter, er det da rigtigt at gå over på dette princip. Det er da rigtigt, at dette ikke

går i detaljer, og at det ikke giver millimeterretfærdighed, men det er dog en løsning, der giver en mindre uretfærdighed, og derfor er den dog vel værd at stemme for, når det er helt lynende klart, at det ikke er muligt administrativt at henregne de reelle udgifter til de enkelte erhvervsdrivende.

Jeg skal derfor anbefale ændringsforslaget til vedtagelse. Hvis der er erhvervsinteresser, der ikke er hørt, har jeg da for min part ikke noget imod, at man hører dem mellem anden og tredje behandling.

Finansministeren (Grünbaum): Det er meget naturligt, at dette ændringsforslag, som 3 partier er imod, har taget mest tid under debatten ved denne anden behandling. Det kan være synd, for det vigtigste er jo, at alle partierne nu er enige om de ikke ubetydelige ændringer, der sker i momsloven med henblik på en skærpet kontrol. Det synes jeg godt jeg vil have lov til at slå fast, også over for offentligheden. Det gælder også det næste lovforslag, vi skal behandle om ændring af skattekendelsesloven, at alle folketingets partier i enighed gennemfører ganske væsentlige ændringer i spørgsmålet om kontrollen med skatte- og afgiftsunddragelser. Det anser jeg for noget meget positivt, og jeg er både glad og taknemlig over, at det har været muligt at samle alle folketingets partier om disse væsentlige ændringer, som vil betyde, at vi i fremtiden kan sætte endnu stærkere ind på at skabe den kontrol, som er nødvendig for at nå frem til en bedre ligestilling mellem skatteyderne.

Men der er altså dette ændringsforslag. Man skal lige være opmærksom på, at den ændring, der nu foreslås gennemført, og som et flertal går ind for, er fremkommet fra udvalget. Det er sagt én gang heroppefra, men det kan godt gentages, også over for hr. Stetter, at det er udvalget, der i sit arbejde med at finde frem til de områder, hvor der kan forekomme urimelige skatteunddragelser, har taget hele dette spørgsmål op.

Man kommer heller ikke uden om — det tror jeg også hr. Kofoed selv sagde heroppefra — at der er urimeligheder på dette område. Det er noget, man snakker om rundt omkring. Jeg har selv også sagt det i udvalget ved samrådet, at når vi kommer rundt omkring på møder, så hører vi dette:

[Finansministeren.]

hvorfor kan han derhenne med den lille gård eller den store gård, der måske har 2 eller 3 biler, køre moms frit. medens en almindelig arbejder, en bygningsarbejder, en landarbejder osv. ikke kan? Det er sådan noget, der er med til at undergrave tilliden til vor skattelovgivning, når folk med mindre eller jævne indkomster kan se, at der er en så eklatant forskel på, hvordan vores skattelovgivning behandler skatteyderne, og derfor var jeg da også glad for, at man i udvalget tog spørgsmålet op, at udvalget sagde: her er et problem, som vi skal løse. Det har vi haft mange drøftelser om, og jeg har været til samråd 2 gange i udvalget om det. Så kan man diskutere, om den løsning, man har fundet frem til, er den rigtige. Det er den for så vidt ikke, men når jeg siger dette, skal der lægges det i det, at det ikke er muligt at finde den rigtige løsning; det er det, der er problemet. Uanset hvad man vil gøre på dette felt, er man simpelt hen ikke i stand til at finde frem til en regel — det er jo fremgået af udvalgsarbejdet — som yder fuld retfærdighed til alle sider. Man er nødt til at skære igennem, og så er det rigtigt, som det er sagt fra flere sider, at den urimelighed, man her afskaffer, i hvert fald efter min og flertallets opfattelse vejer væsentligt tungere til end den urimelighed, der måske opstår på et andet område ved gennemførelsen af dette ændringsforslag. Men man kan, også jeg som finansminister, være ked af, at man ikke er i stand til at løse dette spørgsmål på en fuldt ud rigtig måde.

Man skal dog være opmærksom på, at den ændring, der nu er foreslået, vil give personbilerne nøjagtig den samme afgiftsmæssige stilling, som personbilerne havde i de første to år under momsen. Dette være sagt til hr. Kofoed. Jeg er ganske enig i, at man skal ikke lave om på skattelovene sådan hvert andet år, men der er altså nogen, der har lavet om på dem, ikke? Der var engang nogen i VKR-tiden, der lavede om på de regler, der var i momsloven, på en sådan måde, at man fik en større urimelighed, og det er det, vi nu siger bør afskaffes. Jeg vil gentage, at det er udvalget, der har taget disse problemer op, og når jeg siger det, er det selvfølgelig i relation til hr. Stetters bemærkninger. Jeg kan godt skrive under på, at det er uheldigt. Jeg har selv,

ikke mange gange, men nogle gange også under den tidligere regerings tid, da hr. Stetter var formand for skatteudvalget, været inde på, om det var rimeligt at komme med forslag, som i og for sig ikke havde noget med det at gøre, som var forelagt, men som dog hørte til lovens område, og det må man jo altid overveje. Men jeg mener, at i dette tilfælde er det da helt urimeligt at komme med denne indvending, for man har jo drøftet dette spørgsmål i udvalget gentagne gange og i lange tider, og så burde man i udvalget have sagt fra hr. Stetters og hr. Kofoeds side til udvalgsformanden: vi ønsker ikke at drøfte dette spørgsmål, for det er ikke på sin plads at tage dette spørgsmål ind i udvalgsbehandlingen. Det har man ikke gjort, og sagen er jo også den, at hvis vi var nået til en eller anden løsning, som man kunne have tiltrådt fra VKR-partierne, var det også gået igennem her ved denne anden behandling, så der er ingen realitet i det, hr. Stetter fremfører om, at der her sker brud på grundloven.

Jeg skal ikke gå ind i nogen dybere redegørelse for det ændringsforslag, der er stillet; det fremgår dels af selve forslaget, dels af bemærkningerne til det. Vi mener, det er et rimeligt forslag, længere kan man vel ikke komme. Det løser nogle problemer, der har været rejst, og som sagt vejer den store urimelighed, som afskaffes, væsentligt tungere til efter min mening end den, det erkender jeg, urimelighed, der så kan opstå på andre områder.

Hjortnæs: Jeg vil gerne knytte en enkelt kommentar til hr. Stetters bemærkning om, at det vil være i strid med grundloven at stille forslag om realitetsændringer til et lovforslag. Jeg er forundret over, at hr. Stetter, som dog har været medlem af dette ting i flere år, ikke er vidende om, at dette er sket adskillige gange, adskillige gange, og jeg kan da konkret pege på, at da man i 1967 i december måned behandlede et forslag til lov om almindelig omsætningsafgift, indføjedes der en bestemmelse om, at der skulle afkræves afgift af sportskampe, idrætsoptvisninger o. lign., når der deltager professionelle. Det må vel nok siges, at dette er et forslag, som berører adskillige, og dengang var der ingen indvendinger af den art, som hr. Stetter her er kommet med.

[Hjortnæs.]

Jeg vil også godt sige, at det er ikke usædvanligt, at de konservative også under udvalgsarbejdet gør opmærksom på, at et lovforslag måske kan være på kanten af det grundlovsmedholdelige. Det er bl.a. sket i forbindelse med lovforslag vedrørende en ændring af skattekontrolloven, som skal til behandling efter dette lovforslag, og jeg må da nok have lov at udtrykke min undren over, at hr. Stetter ikke i udvalget har fundet anledning til at gøre opmærksom på, at han mente, at et ændringsforslag af denne karakter var i strid med grundloven.

Efterhånden får man det indtryk, at de konservative, hver gang de mangler argumenter, trækker grundloven frem. Jeg tror, jeg tør sige til hr. Stetter, at hvis man ønsker, at folketingets øvrige partier skal tage indvendinger af den art alvorligt, skal man være mere forsigtig med at fremsætte den slags postuler, end hr. Stetter har været det her i dag.

Stetter: Finansministeren og hr. Ømann har flere gange nævnt, at det er udvalget, der har taget denne sag op, men det er jo ikke rigtigt. Det er udvalgets flertal, der har taget den op — under protest fra mindretallet. Det er jo sagen.

Jeg vil gerne sige til hr. Ømann, at mig bekendt har vi aldrig nogen sinde under KVR-regeringsperioden gennemført et ændringsforslag, som var i direkte strid med hovedforslagets egentlige sigte. Det er i hvert fald ikke gennemført, medmindre samtlige partier var enige om at gennemføre det, og det er ikke gennemført, uden at de interesserede parter har haft lejlighed til at gøre indsigelse over for det.

Så siger man: ja men hvorfor har I ikke sagt til i tide i udvalget? Jeg har været med til hvert eneste udvalgs møde, og jeg erindrer ikke, at der er afgivet betænkning i udvalget vedrørende denne sag. Det er jo det betænkelige, at det er noget, S og SF har ordnet uden for udvalget. Man var ikke klar over, om man ville opretholde dette ændringsforslag, og så ser jeg til min store undren, at det er sat til behandling her i dag, uden at man i udvalget har afgivet betænkning vedrørende dette forslag, uden at vi har hørt partiernes endelige stilling til forslaget. Det er årsagen til, at jeg må rejse

spørgsmålet her, det er jo den eneste mulighed, jeg har for at protestere. Jeg har ikke haft skygge af chance for at protestere i udvalget.

Må jeg så sige til hr. Hjortnæs, at jeg kan ikke her på stående fod begynde at kommentere et forslag, der er gennemført i 1967. Jeg må gå ud fra, at de interesserede parter i den omhandlede sag har haft lejlighed til at udtale sig. Og jeg kan slet ikke acceptere argumentationen med hensyn til grundloven. Her er tale om, at vi tilsidesætter grundlovens ord om, at et forslag skal have 3 behandlinger. Der er tale om, at ændringsforslaget indfører nye regler, nye vilkår for virksomheder, der er momsregistrerede, og det kan ingen løbe fra, det fremgik jo også af finansministerens sidste bemærkninger. Men finansministeren undlod at drage konklusionen, nemlig at der her er tale om et så stort og væsentligt forslag, at man ikke burde gennemføre det som et ændringsforslag til hovedforslaget. Man burde fremsætte det som et selvstændigt forslag, således at det har mulighed for at blive behandlet også ude i befolkningen. Vi kan ikke blive ved med at sidde og give love her, uden at de interesserede og implicerede parter får lejlighed til at udtale sig. En hvilken som helst momsregistreret virksomhed, der har en personbil, skal nu ændre hele sit regnskab fra 1. juli, og de har ikke haft nogen mulighed for at få kendskab til dette gennem deres organisationer. Det er ikke rimelige vilkår at give offentligheden og befolkningen.

Jeg er fuldstændig klar over, at der med hensyn til blandede driftsmidler, f.eks. biler, kan være tale om misbrug, men her har finansministeren en bemyndigelse i § 16, stk. 2, til at fastsætte de regler, der skal arbejdes efter.

Jeg kan derfor spørge finansministeren: hvorfor bruger han ikke den bemyndigelse, når han bruger argumentationen? Det er ikke rimeligt at bruge denne argumentation. Når man har en bemyndigelse til at gennemføre regler, som kan tage højde for disse problemer, er det ikke rimeligt. Så kommer man med dette forslag, som efter min mening ikke har noget med hovedforslagets sigte at gøre.

Jeg anerkender finansministerens ord om, at vor gruppe også går ind for hovedsigtet i

[Stetter.]

dette forslag, hovedsigtet, som er et forsøg på at komme skatteunddragelser, afgiftsunddragelser, til livs, men ændringsforslaget betyder en ændring af nogle vilkår, som ikke har noget med dette hovedsigte at gøre, og jeg opfordrer igen til, at man trækker dette ændringsforslag tilbage.

Kofoed: Jeg vil gerne takke finansministeren for, at han siger, at der er visse urimeligheder i dette, vi fjerner ikke disse urimeligheder helt, det er ikke den helt rigtige løsning, men vi mener, at det er en bedre løsning.

Jeg vil mene, at man skal ikke følge tidligere finansministre, som finansministeren henviste til. Fordi man har haft en regel før, som man har ændret, behøver denne finansminister jo ikke at følge eksemplet og ændre den ene regel efter den anden. Finansministeren kunne godt have holdt sindet i ro og sagt: lad os nu vente, til vi finder den rigtige løsning. For man har nemlig ikke fundet den rigtige løsning, hvilket finansministeren også indrømmede. Jeg mener stadig væk, at vi skulle have holdt fast på at ordne denne sag over skattemyndighederne uden nogen lovændring. Så var finansministeren heller ikke blevet udsat for kritik for at lave grundlovsbrud. Det havde været nemmere, hvis man havde ordnet det administrativt over skattemyndighederne, så havde man ikke fået disse urimeligheder, for så havde man fået plads til skøn også i dette her. Nu låser man det fast i bestemte regler, og det er givet, at man får urimeligheder; man fjerner uretigheder for nogle ved at føre dem over på andre. Men den virkelige årsag er vel, at det er et led i sparebestrebelserne; man skal have mere i provenu.

Gunnar Jensen: Jeg vil begynde med det, som finansministeren selv begyndte med at sige: er denne løsning rigtig? Det er den for så vidt ikke, og det er ikke muligt at finde en rigtig løsning, sådan sagde finansministeren for et øjeblik siden. Det er netop årsagen til, at vi tager den stilling, som vi tager.

Det, der står tilbage, er, at der kommer 50 mill. kr. mere i statskassen. Der er ingen, der ved, om alle 50 mill. kr. kommer ind, eller rettere sagt, det ved vi at de ikke gør. De kommer ikke fra privat bilkørsel, et eller

andet sted derimellem er skellet imellem privat bilkørsel og erhvervsbilkørsel. Ingen kan finde grænsen. Det er muligt, at vi får 25 mill. kr. ind, som hidtil har været på privat bilkørsel, men omvendt vil der nu fremtidig være 25 mill. kr., som man beskatter erhvervslivet med, selv om det er reelle erhvervsudgifter. Ingen kan sige, om dette skel skal gå 5 mill. kr. til den ene eller den anden side, og faktum er, at hvis man gennemfører dette forslag, så flytter man, som jeg sagde før, nogle grænser, men man flytter bare en urimelighed fra den ene til den anden. Det vil være vanskeligt for disse erhvervsdrivende i deres momsregnskab at finde ud af, hvordan de skal forholde sig, og det er forkert, at man evig og altid laver småændringer i disse love.

Disse regler — det var argumentet — var gældende i 1967. Ja vel, men vi har forladt dem, imod at vi gav afkald på overhovedet at få lov til at fradrage moms ved anskaffelsen. Det ville være rimeligt, at man fastholdt det, indtil vi havde fundet en løsning, som var lettere at administrere, og som var klar og tydelig.

Jeg skal ikke blande mig i diskussionen om det grundlovsstridige eller ikke-grundlovsstridige, det er ikke for mig det væsentlige i denne sag, medmindre man da klart og tydeligt kan sige, at det er grundlovsstridigt, for så vil jeg naturligvis ikke være med til at gennemføre det, men det tror jeg vil være en ting, der kan diskuteres meget og længe.

Men så siger finansministeren, at man kunne i udvalget have sagt, at man ikke ville drøfte det. Ja, det kunne man, men vi havde netop givet udtryk for, at vi gerne ville drøfte det, og vi vil også gerne være med til at finde frem til en løsning, som var rimelig. Det, der er problemet for os, er, at man netop ikke har kunnet pege på noget, der i denne situation gør det ganske klart og tydeligt, men at man bare flytter urimeligheden fra den ene over på den anden. Vi flytter med andre ord fra det ene rod og over i noget andet rod, og dette vil i løbet af et halvt år eller et helt år give anledning til, at man igen må fremsætte forslag om ændring. Og de stakkels mennesker rundt omkring i landet kan ikke forstå, hvorfor vi her i folketinget skal lave disse love om evig og altid. Derfor vil vi mene, at man i denne situation ikke burde gennemføre dette, men

[Gunnar Jensen.]

give sig god tid til at finde den helt rigtige løsning. Den tid kunne vi godt have taget os.

Ømann: Det skal blive ganske kort. Jeg vil da gerne have lov til at fastslå, at urimelighederne er blevet langt mindre end efter den gamle ordning.

Men så vil jeg gerne sige til hr. Stetter, som anførte, at forholdet kan ordnes administrativt efter en paragraf i momsloven: hvis vi her står over for et forhold, som tidligere har kunnet reguleres administrativt, så er det dog ikke den helt store grundlovs-synd mellem første og anden behandling at slå fast i loven, hvordan det skal ordnes. Så synes jeg, man kommer lidt langt ud.

Dernæst om det, at der ingen chance var for indsigelse under betækningsafgivelsen: det kan da ikke være rigtigt i det øjeblik, betækningsudkastet udsendes i god tid, således at man kan kræve en ekstra udvalgsbehandling, hvis man vil have det. Og så vidt jeg ved, er det ca. 8 dage siden, betækningsudkastet er udsendt med anmodning om at gøre indsigelse, hvis der var noget, man ikke kunne tiltræde i det.

Finansministeren (Grünbaum): Jeg skal ikke blande mig i, hvordan udvalgsarbejdet er foregået. Jeg har i hvert fald det indtryk, at der har været en meget grundig drøftelse af dette, og en sådan grundig drøftelse ville man vel ikke have haft, hvis man ikke mente, at det var et spørgsmål, som hørte hjemme under det pågældende lovforslags behandling i udvalget.

Men der er rejst et par spørgsmål her. Hr. Kofoed var inde på, om man ikke kunne klare det over skattereglerne på en eller anden måde. Nu ved jeg ikke, om hr. Kofoed tænkte netop på den regel om, at man kunne foretage en fordeling af afgiften på den private og den erhvervsmæssige kørsel, som man har inden for skattevæsenet; det har jo været nævnt i udvalget. Dertil kan jeg sige for det første, at sådanne regler ville

medføre et væsentligt større arbejde for toldvæsenet ved kontrollens udøvelse, og for det andet at man ikke ville kunne undgå diskussioner om kørselens fordeling på privatkørsel og erhvervskørsel. Vi mener, det er meget vigtigt, at reglerne er skematiske, for at toldvæsenet kan udføre dette arbejde på en rimelig måde. Jeg skal ikke fordybe mig i dette, der bliver jo lejlighed til mellem anden og tredje behandling i udvalget at drøfte disse spørgsmål. Men man har tidligere haft sådanne regler, det må man heller ikke glemme. Vi kan godt gå forhistorien omkring alt dette igennem, hvis det skal være, man har jo engang forsøgt, om man ikke kunne klare sig på den måde netop med en skattemæssig opgørelse, men det opgav man efter ganske få måneders forløb at arbejde med, det var alt for indviklet.

Så blev det sagt, at en ændring af personbilernes momsregler, sådan som det nu er foreslået, kunne gennemføres administrativt, det var hr. Stetter, der var inde på det. Dertil vil jeg gerne sige, at når det drejer sig om de personbiler, der udelukkende bruges i den registrerede virksomhed, må der i hvert fald en lovændring til, det er simpelt hen nødvendigt, og dernæst vil der som oftest være en glidende overgang mellem erhvervsmæssig og privat kørsel, som gør det vanskeligt for både virksomhederne og toldvæsenet at afgøre, om en personbil kan siges udelukkende at blive brugt i virksomheden. Man kan let forestille sig, hvilke skærmydsler det kan give anledning til mellem virksomhederne og toldvæsenet. Også af disse grunde er man i tolddepartementet yderst betænkelig ved at gennemføre regler af den natur, og jeg tror, vi må erkende, at vi skal have summariske regler på dette område.

Lad mig så slutte med at sige, at den regel, der her foreslås, og som flertallet går ind for, giver væsentlig færre urimeligheder end den regel, vi har i øjeblikket. Og må jeg så endelig endnu en gang takke for - det synes jeg nemlig er det væsentlige, og det vil jeg gerne fastholde - at alle 5 partier i øvrigt er gået ind for lovforslaget, som indeholder meget

[Finansministeren.]

væsentlige og betydningsfulde ændringer i retning af en forbedring af vores kontrolmuligheder inden for momsområdet. Det er jeg glad for.

(Kort bemærkning).

Stetter: Jeg skal sige til hr. Ømann, at § 16, stk. 2, kompetencen til finansministeren, drejer sig jo om de blandede driftsmidler, der har ikke noget med det spørgsmål, vi diskuterer her, at gøre, intet.

Så må jeg i øvrigt påpege med hensyn til udvalgsbehandlingen, at der er jo stillet spørgsmål vedrørende denne sag, som ikke er besvaret endnu. Jeg går ud fra, at vi hvert fald får en behandling imellem anden og tredje behandling i udvalget, og at vi så kan få rede på denne tidsfølge. Jeg har i hvert fald ikke på noget tidspunkt hørt, at der er afgivet betænkning i udvalget vedrørende denne sag.

Hans Lund: Jeg kan da med det samme love hr. Stetter, at der skal blive lejlighed til at drøfte tingene mellem anden og tredje behandling. Men dernæst vil jeg gerne have lov til lige at korrigere hr. Stetter. Jeg tror nok, at hr. Stetter husker forkert, eller også har han ikke været til stede i udvalgsrådet, for det ligger sådan, at vi drøftede betænkningen, og som formand for udvalget spurgte jeg samtlige 5 partier, der er repræsenteret i udvalget, hvordan stillingen var, og jeg tror, at andre fra udvalget kan bekræfte det, når jeg siger, at VKR ikke kunne medvirke til den ændring af momsafgiften for biler.

Vi havde samråd med finansministeren, der sagde, at han eventuelt ville overveje, om man skulle udskyde sagen, om han ville trække den tilbage, men vi blev så enige om, at hvis ministeren gjorde det, ville betænkningen være enstemmig, og hvis ikke, ville S og SF tage den stilling, som vi har taget her. Det er den historisk rigtige forklaring, og den vil jeg gerne have lov til at komme med her.

Endelig mener jeg, at de regler, vi har foreslået med hensyn til momsogdtgørelse for biludgifter, er betydelig bedre, end dem vi har. Jeg mener heller ikke, at det er det helt ideelle, men uanset hvad vi gør — og vi

ved jo fra al anden lovgivning også, at man kan ikke få det hele med — mener jeg i hvert fald, at dette er så betydelig en forbedring, at jeg vil anbefale alle her i salen at stemme for forslaget.

(Kort bemærkning).

Stetter: I al stilfærdighed til udvalgets formand: jeg mener, det er en uskik at referere fra udvalgs møderne. Jeg er blevet bebrejdet, at jeg ikke i tide har sagt til, og jeg har over for tinget gjort opmærksom på, at jeg ikke har haft nogen mulighed for at sige til.

Hans Lund: Jeg er også ked af, at jeg må referere fra et udvalgsmøde. Vi har det princip, at det gør vi ikke, men jeg mener, at jeg i denne sag var nødt til at tage hr. Stetters tråd op, for ellers ville det være kommet til at lyde, som om jeg som formand for udvalget havde gjort noget forkert, og det vil jeg da i hvert fald nødig have skyld for.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslag nr. 1

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 2

vedtoges med 82 stemmer mod 52; 21 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Ændringsforslag nr. 3 betragtedes som *vedtaget* med samme stemmeantal som ændringsforslag nr. 2.

Ændringsforslag nr. 4 og 5, § 1, med de foretagne ændringer, ændringsforslag nr. 6 om en ny affattelse af § 2 og § 2 i den ændrede affattelse

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup): Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af skattekontrolloven.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 69) findes i tidenden sp. 871, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 743).

Der var stillet 5 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Søren Jensen (Vejen): Da det, som det fremgår af betænkningen, er et enigt udvalg, der indstiller den skærpede skattekontrollov og altså herunder også de af finansministeren stillede ændringsforslag til vedtagelse, er der i og for sig ingen grund til at bruge ret mange ord her ved anden behandling. Men jeg synes alligevel, at det er på sin plads at udtrykke tilfredshed dels med denne enighed, dels med, at det ved smidighed og ved forhandlingsvilje både fra finansministerens og fra udvalgets side er lykkedes at finde frem til en fortolkning og en rimeligt dækkende formulering vedrørende det ømtålige spørgsmål om skattevæsenets mulighed for eftersyn på stedet. Jeg vil gerne her understrege betænkningens ord om, at man er enig i, at retskendelse ikke skal indhentes, hvis formålet med eftersynet — og det er altså det rent ligningsmæssige formål, der her tænkes på — derved forspildes.

Når man erindrer sig diskussionen fra første behandling, hvor også grundloven var draget ind i billedet, er det glædeligt, at der nu er enighed om en fortolkning, som skulle kunne holde, og som samtidig tilfredsstiller de implicerede skattemyndigheder og giver dem de nødvendige dispositionsmuligheder.

Lad mig så da også lige nævne, at som det blev bebudet fra socialdemokratisk side ved første behandling, har problematikken omkring repræsentationsudgifterne og deres berettigelse som fradragsobjekter på selvangivelsen været taget op til behandling i ud-

valget. Der har været foretaget en række undersøgelser og besvaret en række spørgsmål, og udvalget er nu orienteret om, at der for øjeblikket er overvejelser i gang med henblik på en ændring af de eksisterende vilkår. Dette spørgsmål er således ikke glemmt, men det er noget, vi vender tilbage til ved en anden lejlighed.

Støtter: Vi kan anbefale at stemme for de stillede ændringsforslag. Vi har opnået, hvad vi gjorde opmærksom på ved første behandling, at vi ønskede, nemlig at eftersyn med politimæssig bistand kun kan ske, såfremt formålet med eftersynet vil forspildes, dersom man vil indhente en retskendelse. Vi ønsker ikke at beskytte skatteydere, som med forsæt unddrager sig skattebetaling. Skattebetaling er som bekendt en vigtig del af demokratiet.

Jens Foged: Også vi kan tiltræde de stillede ændringsforslag, men jeg vil gerne i relation til, hvad den socialdemokratiske ordfører sagde, at det var glædeligt, at vi kunne samles om det her, sige: der er aldeles ikke noget glædeligt i denne lov. Det er trist, at vi i det hele taget skal beskæftige os med en lov, der i den grad bevæger sig på kanten af grundloven. Men vi må altså affinde os med, at der findes personer i dette land, som ikke vil indordne sig under det almindelige skattesystem, og at vi derfor må lave regler, der ligger lige på kanten af, hvad vi i det mindste fra venstre kan tiltræde.

Gunnar Jensen: Vi kan fra det radikale venstres side tiltræde de stillede ændringsforslag. Vi er enige i dem alle. Det sidste, som også her har tiltrukket sig opmærksomhed, er spørgsmålet om at kunne få adgang med politimæssig bistand. Når vi har kunnet gå med til dette i sidste ende, selv om vi nærede nogen betænkelighed ved første behandling, skyldes det, at vi mener, at bestemmelsen er blevet, om man kan bruge det udtryk, „afkriminaliseret“, idet der nu ikke skal være tale om „med føje mistænkt“ eller på anden måde gives udtryk for, at skatteyderen har gjort noget forkert, men dette er en adgang, som man får for at foretage et eftersyn, også hvor det gælder om at give plads til krydsrevision o. lign. Derved mener vi, at hele problematikken er afkrimi-